Mircea Coman
Ultimele clipe sunt extrem de scumpe[1]

Ca în fiecare dimineaţă, domnul Codort J'Mara se trezi puţin înainte de ora patru şi un sfert. Aşa păţea mereu. Până să se dea jos din patul larg, în care soţia sa încă dormea profund, întoarsă cu spatele, opri alarma, programată să sune peste exact trei minute. Apoi oftă şi se ridică, părăsind dormitorul. Uşa glisantă se închise fără zgomot în spatele său, iar el lipăi buimac spre bucătărie, simţind căldura petristenului sub tălpile goale. Materialul, de un negru întunecat, imita ireproşabil marmura. În faţa replicatorului, tuşi discret ca să-şi recapete glasul, apoi mormăi răguşit:

— Cafea… Neagră… Patruzeci şi două de grade… Două grame şi jumătate de zahăr…

De la o vreme, după ce se trezea, vocea sa avea o răguşeală care nu-l părăsea decât târziu, către miezul zilei, când corzile vocale îşi regăseau pe deplin mobilitatea. Bănuia că asta avea ceva legătură cu crizele ivite în ultima lună, crize de vertij, în care simţea că nu poate respira până la capăt şi inima începea să i se zbată în piept ca o pasăre speriată. Sigur că era şi un început de panică, firească, din câte aflase, la toţi cei care stau prost cu calciul. Dar învăţase repede s-o stăpânească. Respira atent, trăgând aer pe nas şi expirând pe gură, până ce maşinăria sa biologică ajungea la o stare de echilibru pe care cumva reuşea s-o păstreze. În câteva rânduri însă simţise cum îi amorţeau încet şi sigur extremităţile membrelor, în special mâinile, iar urechile i se încălzeau până la fierbinţeală. Începea atunci să transpire şi trebuia neapărat să se aşeze şi să aştepte. O pâclă tot mai deasă îi cuprindea mintea şi avea impresia că se scufundă încet undeva, tot mai jos. I se-nceţoşau ochii. Dar el se lupta. Se concentra asupra lucrurilor din jur, evitând să leşine şi reuşea mereu să-şi revină.

De fiecare dată când i se întâmpla, îşi propunea să abandoneze fumatul. Şi să renunţe negreşit la cafeaua neagră de dimineaţă. Numai că dimineaţa se simţea cel mai bine, iar asta-l făcea să creadă că toate

---

[1] cules de pe site-ul Nautilus: http://www.nautilus. nemira.ro/povestiri/ultimele-clipe-sint-extrem-de-scumpe/

Copyright © 2008 Nautilus. Actualmente link invalid

crizele sale fuseseră pasagere şi chiar nu-l vor mai sâcâi.

Privi către pachetul de ţigări lăsat pe masă. „O ţigară sau două la cafeaua de dimineaţă nu înseamnă nimic", gândi. Şi se lăsă iar pradă ispitei. Dădu să ridice din nişa replicatorului paharul cald de bioplast. Cu o voce ca de femeie drăgăstoasă, maşinăria se porni să recite:

— Pentru o alimentaţie sănătoasă, evitaţi excesul de băuturi alcoolice, sare, zahăr şi grăsimi! O dietă perfect adaptată stilului dumneavoastră de viaţă se poate obţine imediat, pentru numai nouă virgulă nouăzeci şi nouă unităţi de cont de la Metabolic Trust…

Sări ca ars şi opri revărsarea de cuvinte. Îşi amintea clar că dezactivase funcţia asta. Îi înjură în gând pe softiştii de la trustul alimentar, în timp ce căuta în meniul maşinii. Opţiunea era bineînţeles bifată. O dezactivă iar.

— Sunteţi sigur că doriţi să dezactivaţi această opţiune?

— Sigur, mormăi răguşit.

În clipa următoare îl fulgeră o bănuială. Luă cafeaua, citind pe afişaj preţul. Zâmbi amar. Tocmai îi luaseră din cont cu zece procente mai mult. Aşeză pe masă paharul şi căută iar în meniu. Activă la loc funcţia, simţind cum îl cuprinde enervarea. Îşi luă ţigările şi cafeaua şi ieşi pe terasa largă, lăsând maşina să-şi spună mai departe poezia.

Încercă să-şi recapete calmul aşezându-se comod în fotoliu. Îşi aprinse o ţigară şi trase din ea cu lăcomie, lăsându-se cuprins de murmurul metropolei care se trezea încet. Departe, în sud-vest, întunericul nopţii se dilua ca într-un fel de leşie lăptoasă. Îşi imagina răsăritul arzând într-un rug trandafiriu, la marginea opusă a oraşului, ascunsă vederii sale. „Azi o să fie iar cald", gândi. În faţa lui se întindeau parcurile din periferia sudică. Alei pustii, arbori ca nişte tufe. Băncile nici nu se desluşeau. De la înălţimea etajului două sute unu, ultimul din turnul de colţ, ar fi fost de mirare dacă s-ar fi văzut. Se distingeau însă destul de bine luminile de pe zidul înalt de cincizeci de metri, care înconjura domeniile metropolitane. Dincolo de el începea teritoriul celor declasaţi… Era însă mult prea departe ca să poţi observa ceva. Numai către seară, când lumina cădea exact cum trebuie, se vedeau bine coamele golaşe ale munţilor, rar cuprinse de ceţuri, şi valea largă, aproape uscată.

Simţi că se lăsase prea multă vreme sedus de imagini. Aruncă o

privire prin fereastra terasei către ceasul din perete. Era deja într-o uşoară întârziere. Ca de obicei.

Stinse cea de-a doua ţigară abia începută, nu înainte de a mai trage cu sete un fum, sorbi zgomotos ultima gură de cafea şi se grăbi la duş. Se-ndemnă în gând: „Conturile nu se umplu singure dacă stai toată ziua. Trebuie să se ocupe cineva şi de strâns". Iar el era singurul membru al familiei care făcea asta.

În timp ce se săpunea în grabă, îşi aminti de cele zece mii de unităţi de cont pe care aveau să le plătească în fiecare toamnă, timp de patru ani de-aici înainte. Adică taxa anuală pentru Preinstitutul Torvalds. Ulen nu concepea să se-nscrie altundeva. Era mai mult decât o leafă medie de-a sa. Şi dacă ar fi fost numai taxa… În mod aproape sigur vor face naveta împreună, iar Ulen va plăti levitrenul fără nicio reducere. Cazarea la hotelul-cămin era aproape prohibitivă. De închiriat o locuinţă în Metropola 42 nici nu putea fi vorba. Hotărâse împreună cu Anin să facă economii drastice. Deşi, ea nu avea cum să facă prea multe economii.

— Am să aleg pentru mine meniul cel mai ieftin, în fiecare zi…

Îl cuprinsese înduioşarea, auzind-o. Era soţia perfectă. Nu regreta alegerea sa de acum cincisprezece ani. Deşi nu aducea niciun venit, pentru că nimeni nu angaja în vreo metropolă oameni de provenienţă socială îndoielnică, el credea, la fel ca atunci, că-i mai bine să faci casă cu o declasată ajustată decât cu o citadină pursânge. Adevărat, citadinele aduceau cel mai adesea şi ceva bani. Dar de cele mai multe ori cheltuiau mult mai mult decât câştigau. Iar dreptul la independenţa vieţii intime era recunoscut în aşa măsură încât marea majoritate a soţilor acestor doamne emancipate se puteau mândri cu adevărate trofee pe cap. E-jurnalele împroşcau mereu cu scandaluri picante, iar divorţurile constituiau una din cele mai importante surse de venituri pentru Juridic Trust. E drept, cuplurile mixte cotizau şi ele, dar abia dacă atingeau unu la sută. Cu toate astea, asemenea căsătorii nu erau încurajate. Nu de către trusturi, firește, pentru că, într-un fel sau altul, toate aveau câte ceva de câştigat de pe urma indiferent cărei familii. Puritaniştii însă nu vedeau deloc cu ochi buni astfel de asocieri. Deşi discriminarea era declarată ilegală, în mod aproape inexplicabil ideile lor câştigau tot mai mult teren, şi, nu de puţine ori, agenţi ai

PublicSecurit Trust descopereau în unele dimineţi, prin colţurile mai retrase ale parcurilor din periferii, trupurile unor biete declasate, ucise cu bestialitate de fundamentalişti.

Opri apa. Timp de câteva zeci de secunde, prea multe oricum pentru cât era el de grăbit, aerul cald îl învălui, uscându-l. Se-mbrăcă în nici cinci minute şi se pregăti să plece. În hol îşi mai aranjă o dată nodul cravatei, privindu-se în oglinda înaltă cât peretele. Îşi văzu iar cele câteva fire albe, arcuite printre celelalte. „Nimeni nu scapă de mâna timpului!" gândi, în timp ce traversă în sfârşit dreptunghiul fosforescent al panoului de transfer. Se grăbi spre lift. I se spunea încă aşa, deşi lifturile nu mai aveau de mult cabine. Doar un contur marcat pe pardoseală. Cu portocaliu. De pe panoul ivit pe perete, atinse uşor holotasta pentru nivelul minus opt şi aşteptă vocea.

— Transportul costă zero virgulă cinci unităţi de cont cu reducere, sau unu virgulă cinci unităţi de cont la preţ întreg. Pentru a beneficia de transport cu preţ redus, trebuie să ascultaţi trei spoturi comerciale audio sau să vizionaţi un spot comercial video. Doriţi să achitaţi costul redus?

— Cost redus, anunţă răspicat.

— Vă mulţumim că aţi ales această opţiune! Doriţi să ascultaţi trei spoturi comerciale audio, sau doriţi să vizionaţi un spot comercial video?

Ceru un spot video. Dura mai puţin. Alese din listă domeniul „vacanţe virtuale" şi imediat auzi un cor bărbătesc, intonând ceva foarte solemn, probabil un imn. Ca din depărtare, venea un zvon de bătălie medievală, cu zăngănit de spade şi bufnituri de scuturi, cu strigăte guturale şi nechezat de cai. Aproape în aceeaşi clipă, scene de luptă începură a se derula cu iuţeală. Încleştări nemaivăzute între cavaleri şi titani, harpii şi impi, centauri şi elfi. Prin aer se încrucişau grifoni, căzând pârjoliţi de răsuflarea de foc a dragonilor. O voce gravă, bărbătească, se porni să declame: „Vino în adevărata lume a puterii şi a magiei! Un sejur de două săptămâni pe un tărâm mitic! Vei asedia castele şi vei conduce oşti de luptători nemaivăzuţi! Vei fi slujit cu credinţă de diavoli şi arhangheli, înfrăţiţi sub acelaşi steag! Vei călători prin pustiuri fierbinţi, prin lumi subterane ori prin păduri întunecate ca nopţile fără lună, prin ţinuturi îngheţate sau prin mlaştini colcăind

de primejdii. Vei putea fi cavaler sau barbar, vrăjitor sau stăpân al animalelor. Vei putea, în sfârşit, să-ţi arăţi vitejia! Răutatea! Viclenia! Cinci sute de unităţi de cont! Două săptămâni de bărbăţie! De vrăjitorie! Totul condensat în numai douăzeci şi patru de ore! Virtual Tour! Apelează-ne! Acum! Nu vei regreta! Virtual Tour! Cel mai important client Psiho Soft!" Şi totul se stinse. Trecură greu încă două sau trei secunde până ce vocea de femeie ferecată a liftului se făcu în sfârşit auzită:

— Vă mulţumim pentru timpul acordat. Destinaţia solicitată este etajul minus opt. Veţi fi transportat imediat.

Ajunse repede jos. Părăsi grăbit perimetrul-lift cu chenar portocaliu, nu înainte însă de a achita pe loc jumătatea de unitate de cont cuvenită şi alergă spre peronul metrobusului care tocmai oprise. Urcă în ultima secundă. Ca de obicei. Acum era sigur că va prinde levitrenul. În timp ce-şi trăgea sufletul, îşi cercetă cont-pagerul. Metrobus Localtrust îşi luase, desigur, cuvenita unitate de cont.

Pe neaşteptate, o durere ascuţită îi săgetă spatele spre umărul stâng. Rămase încremenit pe scaunul pe care tocmai se aşezase, simţind cum îl năpădeşte frica. Nu i se mai întâmplase. Durerea i se lăsa încet pe braţ, coborând spre cot, pierzând parcă din intensitate. Totuşi, simţea încă înfipt între coaste tăişul care abia-l lăsa să respire. Să respire… Începu să se controleze. Să se stăpânească. Inspira încet pe nas. Expira pe gură. Atent. Concentrat. Simţea cum îşi revine, cum durerea se topeşte, se ascunde. Era atât de preocupat de ce făcea încât uită cu desăvârşire să urmărească staţiile. Citi pe afişaj. Urma Gara de Sud. Trebuia să coboare.

Când metrobusul opri, durerea dispăruse aproape cu totul. Se ridică încet. Foarte încet. Coborî ultimul, păşind cu teamă. Dacă durerea s-ar fi pornit din nou şi l-ar fi prins în picioare, probabil că s-ar fi prăbuşit. Poate chiar şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Oricum, oamenii ar fi chemat imediat paramedicii, iar asta l-ar fi costat câştigul pe trei zile.

Cu fiecare pas, devenea tot mai încrezător. Durerea nu dispăruse de tot, dar abia se mai simţea, ca o veche amintire neplăcută. Se aşeză pe unul dintre scaunele înşiruite în zona de aşteptare. N-avea probleme cu respiraţia. N-avea niciun fel de problemă. Aproape că ar fi vrut să aprindă o ţigară, dar în spaţiile publice era interzis. Amenzile

uriaşe se trăgeau direct din cont, la fiecare minut, îndată ce te localizau camerele.

Aproape neauzit, levitrenul opri la peron. Uşile se deschiseră toate în acelaşi timp. Se ridică şi el, abia după ce nimeni nu mai cobora. O făcu încet, încă temându-se. Păşi în vagon. Cont-pagerul vibră pe brăţară. Citi mesajul. Levitren Trust tocmai îşi sorbise cele trei virgulă cinci unităţi de cont. Adică o treime din preţul întreg. Obişnuita reducere pentru angajaţi. Îşi găsi un loc exact cum îi plăcea. Nu departe de uşă, cu spatele şi lângă fereastră. Reglă lumina la minim, programă cont-pagerul să-l trezească peste o oră şi se pregăti să mai fure un pui de somn până la Gara de Sud a Metropolei 42. Mergând abia cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, levitrenul local făcea până acolo exact o oră şi zece minute, incluzând oprirea din nodul intermediar.

Îl fură somnul. Ca de obicei. Un somn de beţiv, nu tocmai odihnitor. Se visă la BioDesign Trust. Negocia pentru Anin. O chema Betty pe atunci. Adică Elizabette. Elizabette Svarzenbek. Discuţia era pe terminate. Se târguia deja cu tatăl ei. Bărbatul pretindea nu mai puţin de cincizeci de mii de unităţi de cont, iar pe el asta-l scotea din minţi. Nu voia să lase deloc din preţ. Îi trebuiau banii. Trăgea cu dinţii de şansa lui. Trebuia să-şi plătească zborul spre colonii. El, nevastă-sa şi băiatul cel mic. Betty strălucea. Era blondă şi avea pielea tare albă. Se vedea din cer că e o declasată. Biodesignerii ceruseră douăzeci de mii pe repigmentare. Şi treizeci de mii pe reformatarea de comportament. El considera că o soţie trebuia să fie în primul rând devotată. Învăţarea limbii o trecuseră la bonusuri. Singurul de altfel. Cu tot cu actele de rezidenţă în Teritoriile Metropolitane, ajungea la două sute de mii. O scumpete de nevastă!…

Îl trezi cont-pagerul, risipindu-i visul în fâşii, ca fumul de ţigară. Se ridică şi-şi îmbrăcă haina. Uitase de durere. Şi-o aminti abia pe când se privea în oglinda din toaletă. Zărise iar cele câteva fire albe de păr. Îşi aranjă nodul cravatei. Avea mereu impresia că-i stă cumva strâmb. Se simţea uşor înviorat. Părăsi cabina cu puţine minute înainte ca levitrenul să oprească. În faţa uşii aştepta o doamnă brunetă, trecută bine de a doua tinereţe. După trăsături, mai mult ca sigur era o metropolitană pursânge. I se citea pe faţă nemulţumirea. El îi zâmbi. „Stai domol, mătuşă! Că şi la oglindă tot o baborniţă şifonată eşti. Nu ţi-

o fi dor să-ţi vezi zbârciurile!?” Se îndreptă agale către perimetrul de coborâre, cel cu chenar portocaliu, lăsând în urmă bombănelile femeii.

Ajunse la serviciu primul. Ca de obicei. Urcă încet cele trei trepte largi, oprindu-se în zona de recunoaştere. Aici, chenarul i se părea un fel de ţarc pentru animale. Nu ştia de unde-i venise prima oară gândul. Şi de fapt nici nu ştia de unde vin în general gândurile. Pur şi simplu aşa se simţea. Un animal mânat la sacrificare. În fiecare zi. Se zgâi la celula de scanare ca un deţinut. Clădirea îl recunoscu. Îl salută politicoasă. „Bună dimineaţa, domnule J’Mara!” Mormăi şi el un „bună dimineaţa” rece, privind cum se lumina pe peretele faţadei dreptunghiul de transfer. Clădirea îl înghiţi cu totul. Ca de obicei. Începea o nouă zi de muncă.

Se îndreptă mai întâi spre lift. Pe perete, lângă perimetrul cu contur portocaliu, se ivi panoul. Formă numărul etajului. Şase sute treizeci şi trei. Apoi aşteptă. Liftul îi răspunse cu vocea sa de femeie inabordabilă.

— Transportul costă zero virgulă cinci unităţi de cont cu reducere, sau unu virgulă cinci unităţi de cont la preţ întreg. Pentru a beneficia de transport cu preţ redus, trebuie să ascultaţi trei spoturi comerciale audio, sau să vizionaţi un spot comercial video. Doriţi să achitaţi costul redus?

— Redus, mormăi…

— Vă mulţumim că aţi ales această opţiune. Doriţi să ascultaţi trei spoturi comerciale audio, sau…

— Trei spoturi audio, întrerupse enervat glasul maşinii, şi regretă în secunda următoare. Vocea asta îl scotea pur şi simplu din miţi.

— Opţiunea dumneavoastră nu a fost procesată. Repetăm întrebarea. Doriţi să ascultaţi trei spoturi comerciale audio, sau doriţi să vizionaţi un spot comercial video?

— Audio, mormăi nervos şi începu să se simtă uşor ameţit…

— Vă mulţumim că aţi ales această opţiune…

Din lista afişată pe panou, optă pentru un spot ce făcea reclamă la vacanţe virtuale, mai bifă unul despre credite şi unul al Editurii Inter Activ. Din când în când, obişnuia să consume câte-un psihovolum. Doar pentru asta-şi pusese implantul. Cele ieftine erau însă pline şi ele de

reclame sâcâitoare, aşa că lecturile se tot răreau. Ascultă atent. Altfel, doamna lift sigur i-ar fi băgat pe gât publicitate suplimentară. Din cea aleasă la voia întâmplării, parcă înadins din cele mai stupide pachete.

Primul spot începu cu un murmur de valuri mângâind ţărmul. Apoi îl învălui într-o muzică liniştitoare. Cuvintele însă nu-i plăcură. Deşi l-ar fi tentat o vacanţă. „Virtual Tour! Existăm pentru ca tu să poţi călători în cele mai exotice locuri de pe Terra. Îţi oferim pachetul nostru promoţional. Un sejur de două săptămâni la Oceanul Pacific, în orice loc din America de Sud, la numai opt sute cincizeci de unităţi de cont. All inclusiv! Totul condensat în numai douăzeci şi patru de ore! Vei beneficia la acest preţ de idila vieţii tale! Te va iubi cum nu te-a iubit nimeni, până-n ultima zi, iar la despărţire va plânge nemângâiată. Te va căuta apoi disperată pe global-mail timp de un an. Chiar şi pe voice-messenger, dacă eşti de acord să achiţi un cost suplimentar de numai cincizeci de unităţi de cont. Apelează-ne! Acum! Nu vei regreta! Virtual Tour! Cel mai important client Psiho Soft!”

Opt sute cincizeci de unităţi de cont… Nu i se păru mult. Chiar simţea nevoia unei vacanţe, dar acum nu era timp de asta. Al doilea spot începuse deja. Cu ritmul său de tobe îi arse fulgerător neuronii. O voce de bărbat, cam stridentă şi înadins prost sintetizată, se oferea să-i plătească vacanţa în avans. La o dobândă de numai douăzeci şi unu de procente. Plata în douăsprezece rate lunare egale. „Nu e necesară nicio asigurare. Nicio garanţie. Doar o cerere e-document autentificată. De restul ne ocupăm noi! Suntem peste tot! E-Combank. Nu uita! De vacanţa ta avem grijă noi!…” Nu era interesat…

Din spotul următor află că Inter Activ scosese de ieri până azi nu mai puţin de optzeci şi patru de psihovolume noi. Îi atraseră atenţia povestirile lui Scott Wissaryon, un scriitor din Santa Cydonia, Coloniile Unite Marţiene. Scria bine insul. Şi integrarea lectorului era chiar bună. Versiunea fără publicitate costa însă nu mai puţin de patru sute de unităţi de cont, iar asta era deja o exagerare. Ceru totuşi pe global-mail o listă completă, inclusiv rezumatele detaliate şi un formular anexă de achiziţie, achită pentru asta cele zero virgulă douăzeci şi cinci unităţi de cont către Electric-Document Trust şi aşteptă.

Când îi vorbi, doamna lift părea chiar veselă.

— Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

Destinaţia solicitată este etajul şase sute treizeci şi trei. Veţi fi transportat imediat.

Scăpase… În timp ce privea vârtejul de cifre de pe indicatorul de nivel, i se făcu rău. Tare rău… Un soi de ameţeală îi umplu ca o ceaţă mintea. Respiră adânc de câteva ori, dar aerul nu-i ajunse. Îşi auzea inima bătând mai repede, tot mai repede, în vreme ce picuri de sudoare îi alunecau pe frunte. Când liftul se opri, găsi puterea să achite jumătatea de unitate de cont şi părăsi perimetrul, sprijinindu-se de perete. Marilyn, robiotul de serviciu la modă, ştergea holul. Era absorbită cu totul de treaba ei. În timp ce făcea mopul să lunece, stătea uşor cambrată. Deşi ameţit, ochii îi alunecară pe fesele ei. Un asemenea fund nu putea trece neobservat. O proiectaseră să semene cu o actriţă de pe la jumătatea secolului douăzeci. Zâmbea frumos şi avea ea o privire care te făcea s-o ţii minte. Se uita aşa, printre gene, de parcă ar fi putut să citească direct în tine. Cum îl privea şi pe el acum.

— Vă simţiţi rău, domnule J'Mara?

Nu răspunse. Încă respira greu, deşi parcă se mai liniştise. Şi nici nu mai transpira. Negă din cap. Robiotul continuă să-l privească. Ce bine semăna cu o femeie!… Unii chiar nu se puteau abţine şi o ciupeau de fund. Ea tresărea şi zâmbea surprinsă. Apoi le arunca ocheada aia a ei. „Ştiu eu ce vrei", părea să le spună.

Reuşi să respire până la capăt şi fu bucuros. Mai ales că Marilyn reluase ştersul podelei. Dacă nu şi-ar fi revenit, frumuseţea asta din alte vremi ar fi fost în stare să cheme paramedicii. Până la consultul periodic, inclus în asigurarea medicală, aveau să mai treacă două luni. Un consult suplimentar nu era de dorit. Ar fi fost considerat urgenţă. Adică bani în plus. Şi încă mulţi!

Uşa biroului îl salută, recunoscându-l: „Bună dimineaţa, domnule J'Mara!". Mormăi şi el ceva ce putea fi luat drept salut şi intră. Nu era nimeni. Ca de obicei. Până la începerea programului rămăsese ceva mai bine de un ceas. Se aşeză pe scaunul său, trăgându-şi sufletul. Împinse cu piciorul servieta sub birou, în vreme ce activa sistemul. Terminalul îl logă automat în reţeaua Levitren Trust şi-i puse imediat pe ecran fişa zilnică de lucrări. Patruzeci de cereri. Nu era rău. Dacă le va rezolva bine pe toate, ziua se va încheia cu cel puţin patru sute de unităţi de cont în plus la bugetul familiei. Deşi se simţea cumva slăbit,

găsi în el puterea să se bucure puţin.

Respiră adânc şi accesă prima dintre cereri. Un transport suplimentar pe magistrala 900. Asociaţia Octogenarelor din Turnul 0505, Metropola 39, organizează o excursie. Destinaţia: Rezervaţia Culturală „Viena Renăscută". În total şaizeci şi trei de trandafiri gata ofiliţi. Un ciopor de băbăciuni, dornice să-şi fâţâie coapsele ruginite prin vechiul Prater. Căută în baza de date. Nu găsi decât un vagon salon cam vechi, cu bufet suedez. Produse nanoreplicate, fireşte. Şaptezeci de locuri. Avea însă un punct forte. Sistemul de climatizare. Nu se mai fabricau de-astea de peste douăzeci de ani. Gaşca de fosile începea bine, iar ventilaţia perfect controlată era numai bună pentru toată colecţia lor de reumatisme. Îi vâjâia capul. Se concentră însă pe ideea că-i va trece. Scrise mesajul pe un document cu fond roz, formată caracterele să pară scrise de mână şi înseră o arhivă olfactivă. Aromă de levănţică. Alese apoi un antet clasic, la care venerabilele doamne vor face precis ochii mari, încâlcindu-şi ridurile din jurul buzelor rujate strident, şi calculă preţul cu toate reducerile, mai puţin cea cuvenită pentru vechimea vagonului. O sută de unităţi de cont pe cap de smochină transportată le va părea oricum un chilipir. Mai ales că vagonul se putea ataşa la un levitren expres, cu sosire în proaspăt restaurata gară vieneză binişor înainte de prânz. Când expedie în sfârşit mesajul, parcă le şi auzea pe mătuşi chicotind ca fetişcanele.

Socoti febril. Uitând să aplice reducerea de cincizeci la sută pentru vechimea vagonului, şterpelise de la fiecare bătrână nu mai puţin de cincizeci de unităţi de cont. Asta făcea trei mii o sută cincizeci de unităţi în plus în buzunarele largi ale trustului. Din care lui îi vor reveni trei sute cincisprezece. Dă doamne numai cereri din astea!

O accesă pe următoarea. Senzaţia de vertij devenise deja greu de stăpânit. Citi ca prin ceaţă solicitarea… Trans Electric Trust… Reparaţie capitală… Înlocuire cabluri subtraversate… Banal… Şi neprofitabil. Numai zece unităţi pentru el. Bune şi ele. Consultă cu ochi tulburi lista cu tehnicienii disponibili. Găsi soluţia surprinzător de iute, deşi câteva sute de malaxoare i se-nvârteau prin cap. Îi tremurau degetele. Strânse din dinţi. Întocmi calendarul de lucrări, introduse datele în fişa de activitate a tehnicianului şi simţi iar durerea. De data asta îl paralizã, umplându-i tot pieptul. Înainte de a-şi pierde

cunoştinţa, mai avu totuşi puterea să expedieze mesajele prin global-mail.

* * *

Se trezi greu, ca dintr-un somn de o mie de ani. Zăcea inert pe spate, pe ceva ce părea o saltea tare, înconjurat de un abur gros prin care nu vedea mare lucru. Poate şi din cauză că nu putea ţine ochii altfel decât întredeschişi. Nu-l durea nimic. Nici capul nu-i mai vâjâia. Îi era numai foarte puţin răcoare. Şi tare frică. Auzea ca din depărtări o voce bărbătească egală, doctă: „Doamna J'Mara, soţul dumneavoastră e într-o situaţie destul de gravă. Din fericire, e stabil. Din păcate însă aparatele indică o stare de conştienţă aproape nulă". „De ce minţi, bă? Cine dracu' eşti tu de-o minţi în halul ăsta pe nevastă-mea?" „Înţeleg, domnule doctor…" „Aha… Eram sigur… Eşti doctor… Sugativă de parale…" „În starea lui, costurile calculate de sistemul nostru biosuport sunt destul de ridicate…" „Cerule! Ne jefuiesc ăştia!" „Înţeleg, domnule doctor…" „Vă spun asta ca să fiţi în cunoştinţă de cauză. Fiecare oră de susţinere costă în acest moment două mii de unităţi de cont". „Două mii!…" „Dacă starea pacientului se va înrăutăţi, cum de altfel ne aşteptăm, costurile vor creşte proporţional cu efortul sistemului de a-l ţine în viaţă". Simţi că se scufundă încet, în timp ce aburul din jur căpăta nuanţe de gri tot mai închise. „Iată, sistemul tocmai începe să consume mai mult. Costurile afişate sunt deja duble". „Cerule!" „Potrivit uzanţelor, dumneavoastră aveţi dreptul să hotărâţi până la ce nivel de efort financiar doriţi să mergeţi". Niciun răspuns. Adică să hotărască ea ce? După o pauză, doctorul urmă explicativ: „Desigur, puteţi accesa un credit suplimentar. Trebuie totuşi să vă informez că nu puteţi depăşi limita de solvabilitate calculată de Sanitas Trust". „Limita de solvabilitate?…" „Acestea sunt reglementările metropolitane în domeniu, doamnă. Ultimele clipe sunt extrem, extrem de scumpe. Oricum, personalul nostru vă stă la dispoziţie. Vom face tot ce este omeneşte posibil…"

Limita de solvabilitate… Înţelese fulgerător. Probabil că, îngrijorată peste măsură, Anin nu se dumirise. Îngerul ăsta vindecător nu suflase o vorbă despre diagnostic. „Întreabă ce diagnostic mi-au pus, Anin! Întreabă de diagnostic!" Auzi un suspin. Apoi paşi îndepărtându-se, în vreme ce el se zbătea ca un peşte pe uscat. Apoi

bătăile propriei inimi ca nişte tunete rostogolite prin cer. „Nu s-a prins!… Doamne, nu s-a prins!…”

De fapt stătuse inert tot timpul. I se păruse doar că se zbate. Din afară, nimeni n-avea cum să vadă ceva. Poate numai mişcarea agitată a pupilelor sub pleoapele aproape închise. Însă Aninei îi păru liniştit.

Mai mult ca sigur că avea ceva grav, grav de tot. Poate chiar nu mai avea nicio şansă. Sau oricum, foarte puţine. Ar fi vrut să trăiască. Tare mult ar fi vrut. În primul rând ca să-i strângă de gât pe jegoşii ăştia din trustul medical. Dar simţea cum se topeşte. Ireversibil. Şi ei, între timp, îl jefuiau ca hienele. Ca hienele! Probabil că nici nu făceau ceva concret să-l salveze. Îl lăsau pe el să lupte singur. Şi-l ţineau pe biosuport numai ca să sugă din conturi. Unitate după unitate. Oră după oră.

Obosise. De cât timp stătea aşa? N-avea nicio idee. Ar fi vrut totuşi să ştie. Deşi gândul că s-ar putea să-şi afle conturile secate n-avea darul să-l liniştească. Mai era încă lumină. Se-ntreba dacă era lumina zilei sau izvora doar din aburii ăştia care dansau în jur şi care păreau să se-nchidă la culoare ori de câte ori se afunda în starea de letargie şi să se deschidă când rabla lui biologică prindea ceva viteză.

Auzi paşi apropiindu-se. „Ulen!…” Vocea Aninei. I se păru că vede două umbre care se contopesc. Una era mai înaltă. Se auzea cineva hohotind înfundat. „Ce spun medicii?” „Că e-ntr-o stare stabilă, dar e inconştient…” „Ce diagnostic au pus?” Ar fi vrut să-l ia în braţe pe Ulen şi să-l sărute pe amândoi obrajii. „Poate acum!… Anin o să-şi dea seama… şi… Şi?” Şi gata.

Vocea lui Ulen repetă: „Ce diagnostic au pus, mamă?” „Nu mi-au spus…” Tăcerea se prelungi. Grea. I se păru că aude clipele cum trec. Apoi Anin întrebă abia şoptit: „Ce să facem, Ulen?” Iar tăcerea. „El ce crezi c-ar fi făcut?” „El?” Ce linişte! Un munte de linişte. Îi apăsa pieptul. Oare ce credea Anin c-ar fi făcut el? Se-ndoia Anin… Iar lui, sângele i se-mpietrea încet. Apoi plânsetul ei. Nu, nu se-ndoia! Slavă cerului! Asta l-ar fi omorât pe loc. Şi poate că era mai bine-aşa. Poate le-ar mai fi rămas amărâţilor ăstora nişte bani. Pe Anin o înecau lacrimile. Îi înecau cuvintele. „Ar fi mers până la capăt, aşa-i?” O auzi scâncind… „Da, Ulen!”… „Atunci asta o să facem şi noi…” „Da, Ulen… dar tu…” Plânsete.

Auzi iar paşi. Venea cineva ca de pe altă lume.

— Doamna J'Mara?

Cel ce se apropia nu era medic. Nu purta salopetă din aceea verde. Era îmbrăcat într-un impecabil costum de culoare închisă şi-şi aruncase pe umeri un halat imaculat. Anin remarcă lucirea de gheaţă a diamantului de pe acul cravatei de mătase. Părea mătase naturală. Ce scumpă trebuie să fi fost!

— Numele meu este Riman. Kitan Riman. Sunt consilier comercial al Trustului Sanitas. Mă tem că s-a ivit o problemă…

Anin nu-i răspunse. Ridică spre el ochii iritaţi şi trişti. Ce problemă mai mare s-ar fi putut ivi?

— Sunteţi cumva o… începu consilierul, privind-o ca pe un păianjen în supă.

Avusese intenţia să spună „declasată", dar nu putea să pronunţe public un asemenea cuvânt. Femeia avea drepturi legale de rezidenţă, şi s-ar fi ales imediat cu un proces pentru discriminare. Ea n-ar fi câştigat mai nimic din asta, dar avocaţii de la Juridic Trust cu siguranţă că l-ar fi jupuit de viu.

— Proveniţi cumva din afara Teritoriilor Metropolitane?

Anin ezită o clipă înainte de a-i răspunde.

— Da, domnule, provin din afară.

— Sunteţi un produs BioDesign, mai mult ca sigur.

Încuviinţă din cap.

— Şi aţi suferit cândva o intervenţie de reformatare cerebrală…

— Numai o ajustare a unor indici comportamentali şi o sinapsare de limbă, domnule Riman.

— N-aveţi cunoştinţă şi de o clauză de monitorizare?

„Clauză de ce?…" se întrebă Anin. Consilierul îşi dădu seama că femeia nu ştia nimic. BioDesign îşi proteja impecabil investiţia. După cincisprezece ani.

— Puteţi fi mai explicit, domnule Riman?

— Acum câteva minute am încercat să iniţiem procedura de sechestru pe bunurile imobiliare care, din momentul internării soţului dumneavoastră, vă revin în totalitate. Înţelegeţi, nu? Garanţia pentru creditul extins biosuport.

Femeia nu răspunse. Consilierul explică mai departe:

— Procedura a fost însă blocată.

— Blocată?…

— Apartamentul dumneavoastră tocmai a trecut în proprietatea BioDesign Trust. Asta n-ar fi fost posibil fără să fiţi supravegheată mental. Foarte probabil chiar din momentul în care aţi aflat despre starea gravă a soţului.

Preţ de câteva clipe nu se mai auzi decât rumoarea discretă a aparatelor. Şi respiraţia gâfâită bietului Codort.

— Cine a negociat atunci pentru dumneavoastră?

Fără să înţeleagă interesul conţopistului pentru un astfel de amănunt, răspunse totuşi:

— Tatăl meu, domnule.

Consilierul schiţă un început de zâmbet admirativ.

— Un negociator bun… Banii de la BioDesign nu v-au fost transferaţi electronic. Îi veţi putea ridica numai personal. Vor fi, în mod cert, doar o parte din valoarea de piaţă a apartamentului. Cam zece procente…

Preţ de o clipă, Riman simulă politicos că ezită. Apoi lovi fatal:

— Trebuie să vă anunţ însă că domnul J'Mara nu mai are de trăit decât cel mult câteva minute. Conturile sale sunt aproape epuizate şi, în aceste condiţii, sistemul biosuport va înceta să-l mai susţină…

Pâlpâind ca o lumânare gata să se stingă, Codort J'Mara auzea încă tot. Ca nişte uleiuri grele îi mai umblau prin minte câteva gânduri. Bătrânul Svarzenbek, declasatul, ar fi fost în Teritoriile Metropolitane un consilier comercial strălucit. Mult mai bun decât el. Probabil chiar şi decât acest Riman, care trebuie că avea totuşi destul fler, de vreme ce lucra pentru cioclii din trustul medical.

Se simţi dintr-odată foarte liniştit. Şi foarte mândru de socrul său. Alesese soluţia cea mai bună pentru biata Betty, chiar în timp ce o vindea ca pe un obiect. Averea lui, de care era mândru, se va topi în conturile trusturilor hulpave, dar Anin se va alege şi ea cu ceva. O firimitură, desigur, dar suficient ca să-şi plătească zborul până în colonii. Unde îşi va regăsi familia. Sigur o va regăsi…

Şi-i imagină întâlnindu-se pe cosmoport. Pe bătrânul Svarzenbek sărutându-şi cu uimire nepotul pe care-l vedea pentru prima oară. Pe Betty repezindu-i-se-n în braţe, şi pe el o strângând-o

aprig la piept, ca pe un odor. Apoi îl învălui oboseala, ca o apă călduţă. Îl cuprinse o tristeţe ca un asfinţit. Apoi o bucurie albastră, ca o mare.

Dansul aburilor din jur se întunecă încet, în vreme ce sistemul biosuport sugea lacom din conturi ultimele mii de unităţi.

Şi sunetele se topiră într-o prăpastie de tăcere…

—